

* * *

А дощ іде сьогодні знову
На серця площі,
А дощ полоще нашу совість,
Та чи сполоще,

Коли на ній давно від злости
Вже в'їлась пляма?
Мабуть, нічого він не зробить
Цей дощ із нами.

* * *

Секунди, миті, ночі, дні, роки...
А потім ми поставимо три крапки,
Свою «дорослість» візьмемо в лапі
Ну а життя вже візьме нас у лапки

В мені вбивають віру у казки.
Ще рік чи два – ввійду у сіру більшіс
...Секунди, миті, ночі, дні, роки,

Бути чи не бути...

Нічим душі не втішити.
Блукаю тінню. Змокла вже.
Важкі бувають рішення,
Немов мечі Дамоклові.

Живу в полоні сумнівів.
Добро і зло – абстракція.
Я думаю, я думаю,
Веду протесту акцію.

Безумна чи розумна я,
Того ніхто не відає.
Збираю в торбу сумніви,
На прощу з ними піду я...

* * *

Засніжило абрикосово,
У волоссі білий цвіт.
От скажіть, чому іскоса Ви
Їй дивилися услід?

Що, повчати заманулося?
Дати б волю вже словам?
Та дівча ж лише всміхнулося.
І не впевнена, що Вам.

* * *

Хай, все ж, до «крапки» буде
їх побільше.

Твоя історія

Усе це було недоречно:
Його слова, записка, квіти.
За тебе плакав тихий вечір,
А він, звичайно, не помітив.

Тебе жаліє тільки тиша,
А час згортається в сувої.
Самотність вірш тобі напише,
Бо вас тепер із нею двоє.

Усе це було недоречно:
Його слова і квіти. Досить!
За тебе плаче тихий вечір,
Та він пробачення не просить.

Людмила БЕЗДОЩУК

* * *